

midler i anvendelse, f.eks. i form af bistandsmidler rettet mod særlige områder, eller om f.eks. offentlig kritik vil være mere hensigtsmæssig. Der kan selvsagt også være tale om at kombinere flere elementer. Afbrydelse af bistandssamarbejde er altid sidste udvej, og frem for at afbryde samarbejdet vil det ofte være en bedre løsning at fortsætte støtten uden om regeringsmyndighederne og yde direkte bistand til demokratisering via det civile samfund. Der er derfor sjældent tale om enten pisk eller gulerod, om jeg så må sige, men derimod både og med positive foranstaltninger, der involverer udviklingsstøtte til fremme af et demokrati, opbygning af civilsamfund, beskyttelse af religionsfrihed m.m.

For lande, hvor der ikke sker en positiv udvikling inden for menneskerettighederne, er Danmark en ganske besværlig samarbejdspartner, og det skal vi også være.

Forhandling

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil allerførst takke ministeren for redegørelsen og derefter selv komme med en række kommentarer og bemærkninger.

Hvordan er det at leve i et land, hvor man må forlade hjem, familie og arbejde, og hvor man udsættes for vold, tortur og trusler, fængsling og drab, blot fordi man fastholder retten til at have en religiøs overbevisning? Det tror jeg de færreste danskere kan forestille sig, men mange mennesker verden over er truet på sikkerhed og frihed, fordi de lever i et land, hvor retten til at have en religiøs overbevisning bliver dem nægtet.

Gennem flere år har jeg indsamlet baggrundsstof om religionsfrihedens vilkår rundt omkring i verden, og listen over overgreb mod religionsfriheden er deprimerende lang. Her vil jeg komme med et udpluk af eksempler:

Den kinesiske præst Li Dexian fra Guangdongprovinsen er nu for 13. gang blevet fængslet og udsat for fysisk overlast, fordi myndighederne ønsker, at hans menighed skal ophøre med at eksistere. Tusindvis af andre kristne i Kina befinder sig i en lignende situation. De fængsles, tortureres, forfølges og dræbes på grund af deres tro, ligesom tibetanske buddhister, muslimer og meditationsbevægelser også modarbejdes og forfølges af Kinas myndigheder.

Piger og kvinder i de sydlige Sudan bortføres, udnyttes, seksuelt, er ofre for kvindelig omskæring, tvangskonverteres til en anden religion og holdes som arbejds-slaver i militærljre.

I Saudi-Arabien er den philippinske gæstearbejder Art Abreu blevet arresteret i januar sammen med ni voksne og fem børn for at dyrke den kristne tro, selv om det var på privat ejendom. Han og flere andre blev udvist af landet, fordi det ikke er tilladt udlændinge og gæstearbejdere at dyrke andre religioner end islam i Saudi-Arabien, heller ikke privat. Jævnligt arresteres og deporteres mennesker, når det religiøse politi, al Mutawa'en, pågriber dem under anklage for at handle mod islamisk tro.

Når det gælder Saudi-Arabiens egne borgere, er billedet endnu strengere. Konvertering fra islam til en anden religion koster ikke bare familielivet og arbejdet, foruden en total social udstødelse kan det koste livet. Mennesker forfølges, fængsles, tortureres og dræbes for at have en anden overbevisning end den, myndighederne foreskriver.

For nylig udsendte Amnesty International en rapport om forholdene i Saudi-Arabien. Det er barsk læsning, men trods dette er Saudi-Arabiens myndigheder ikke blevet udsat for en international kritik og fordømmelse af behandlingen af landets indbyggere og gæstearbejdere, som står mål med overgrebene. De realpolitiske spilleregler, landets strategiske betydning og dets betydning som storproducent af olie har tilsyneladende afholdt det internationale samfund fra at melde klart ud med kritik og fordømmelse, ensidige handling.

I Indien blev den australske missionær Graham Staines dræbt i januar 1999 sammen med sine to drenge, da en gruppe fundamentalistiske hinduer brændte dem inde i deres bil, og mange fattige indere udsættes for forfølgelser og tvang, hvis de har valgt at konvertere til en anden religion.

Jævnligt kommer der rapport om de evangeliske kristne i Turkmenistan og Usbekistan. Kirker og ejendomme blev ødelagt og konfiskeret, kristne trues, slås, fængsles, gøres retsløse, udvises, pålægges bøder og forbydes at udøve deres religion på trods af landenes officielle accept og ratificering af gældende menneskerettighedskonventioner. Disse aftalers indhold burde afholde myndighederne fra at begå eller acceptere disse handlinger.